

DEN DANSKE DOMMERFORENING

Dato: 16. maj 2013

Skatteministeriet
Nicolai Eigtveds Gade 28
1402 København K

Ved brev af 8. marts 2013 afgav Dommerforeningen høringssvar i forbindelse med et udkast til lovforslag om ny klagestruktur på skatteområdet.

Lovforslaget indførte et enstrengt klagesystem, hvorefter en klage over SKAT enten skulle behandles af de regionale ankenævn eller Landsskatteretten, og at det fremover ikke skulle være muligt at indbringe ankenævnenes afgørelser for landsskatteretten.

Skatteministeren har nu fremsat et revideret lovforslag hvis væsentligste ændring i forhold til det oprindelige forslag er, at en klager kan vælge, at Landsskatteretten skal afgøre sagen i stedet for et ankenævn.

Dommerforeningen er ikke hørt over det reviderede lovforslag, men Domstolsstyrelsen har anmodet om dommerforeningens eventuelle bemærkninger.

Det reviderede lovforslag ændrer grundlæggende ikke ved de betænkeligheder, Dommerforeningen har til den ændrede klagestruktur på skatteområdet. Det er fortsat således, at klagen enten afgøres endeligt af et ankenævn eller af Landsskatteretten. Ankenævnenes afgørelser kan heller ikke efter det nye forslag indbringes for Landsskatteretten, men for domstolene både af klager og af Skatteministeriet.

Dommerforeningen pegede i sit oprindelige høringssvar på, at Landskatteretten sikrer betydelig retsenhed på skatteområdet, og Dommerforeningen udtalte frygt for retssikkerheden, hvis landskatterettens funktion som den koordinerende instans på skatteområdet ophører. Det ændrer det reviderede lovforslag ikke på.

Der skal også efter det reviderede forslag være fælles sekretariatsbetjening for at højne og ensarte kvaliteten i afgørelser fra Landsskatteretten og ankenævn, men det er Dommerforeningens vurdering, at det er en ganske vanskelig opgave, og Dommerforeningen tvivler på, at et fælles sekretariat kan erstatte Landskatterettens behandling af skattesagerne.

Formanden, Østre Landsret, Bredgade 59, 1260 København K, tlf. 99 68 65 01

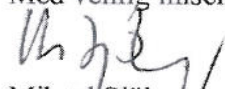
mikaelsjoberg@oestrelandsret.dk

Det må antages, at en del sager vil blive indbragt for Landskatteretten. Det vil imidlertid langt fra være alle klagesager, hvilket netop heller ikke er hensigten med lovforslaget.

Samlet er det Dommerforeningens vurdering, at domstolene også efter det reviderede forslag vil få flere sager, og at flere af de sager, der vil blive indbragt for domstolene, ikke vil bygge på en administrativ afgørelse af en kvalitet, som Landsskatteretten i dag er garant for. Denne koordinerende opgave vil i stedet blive overladt til domstolene. Noget sikkert skøn om meromfanget af skattesager kan ikke gives, men Dommerforeningen må på ny påpege, at heller ikke det reviderede lovforslag tager højde for denne muligt (betydelige) merbelastning af domstolene.

Dette brev sendes alene pr. mail.

Med venlig hilsen

Mikael Sjöberg

Tekniske bemærkninger til L 212

I lovforslagets § 1, nr. 13, findes blandt andet en justering vedrørende kompetenceforholdene ved afvisning og genoptagelse i § 13, stk. 3:

”.....

Stk. 3. Uanset stk. 1 kan afgørelse vedrørende afvisning af en indkommet klage eller afgørelse om genoptagelse efter § 35 g af en påkendt klage træffes af en retsformand eller en kontorchef i skatteankeforvaltningen efter bemyndigelse fra den ledende retsformand.

.....”

I lovforslagets § 1, nr. 33, findes samtidig forslag til regulering af skatteankeforvaltningens kompetence vedrørende formelle mangler ved en klage i § 35 a, stk. 6 og 7:

”.....

Stk. 6. Klagen afvises af skatteankeforvaltningen, hvis den indgives efter udløbet af fristen i stk. 2. Skatteankeforvaltningen kan se bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

Stk. 7. Hvis en klage er udformet eller begrundet på en sådan måde, at den ikke kan tjene som grundlag for visiteringen af sagen eller sagens videre behandling, kan skatteankeforvaltningen give klageren en frist til at udbedre mangelen. Det samme gælder, hvis den påklagede afgørelse og en udarbejdet sagsfremstilling ikke følger med klagen. Hvis klageren ikke udbedr mangelen inden fristens udløb, afviser skatteankeforvaltningen klagen.

.....”

Efter bestemmelsen i § 35 a, stk. 6 og 7, synes kompetencen til at afvise klager grundet formelle mangler vedrørende klagefrist, sagsmateriale og begrundelse alene at være skatteankeforvaltningens. Dermed synes det ikke ganske klart, hvorfor der i § 13, stk. 3, skal være en normering af kompetencen for Landsskatteretten ved afvisning af klager. Denne delegation forekommer kun at være relevant, hvis selve kompetencen til at afvise en klage er placeret hos Landsskatteretten.

I lovforslagets § 1, nr. 33, findes blandt andet følgende bestemmelse i § 35 a, stk. 3, om formelle krav til en klage:

”.....

Stk. 3. Klagen skal være skriftlig og begrundet, og den afgørelse, der påklages, skal følge med klagen. Er der udarbejdet en sagsfremstilling til brug for afgørelsen, skal også sagsfremstillingen følge med klagen. Klagen skal være modtaget i skatteankeforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Har klageren ikke modtaget afgørelsen, skal klagen senest være modtaget senest 4 måneder efter, at den afgørelse, der klages over, er afsendt fra den myndighed, der har truffet afgørelsen. Ved klage over de

almindelige vurderinger eller omvurderinger efter lov om vurdering af landets faste §§ 1 eller 3 i lov om vurdering af landets faste ejendomme skal klagen dog være modtaget senest den 1. juli i året efter vurderingsåret, medmindre skatteministeren fastsætter en længere frist.
.....”

Den foreslåede bestemmelse i § 35 a, stk. 3, 4. pkt., er ikke ganske klar. Hvis ordlyden alene tages i betragtning, så hjemler bestemmelsen tilsyneladende en klagefrist på fire måneder også i tilfælde, hvor afgørelsen aldrig er meddelt adressaten. Det forekommer at være meget dårligt stemmende med helt grundlæggende forvaltningsretlige principper. Selv hvis bemærkningerne til bestemmelsen tages i betragtning, synes det fortsat ikke klart, om reglen kun skal finde anvendelse i tilfælde, hvor klageren nok er klageberettiget, men ikke adressat for afgørelsen, eller om reglen også dækker situationer, hvor klageren f.eks. burde være adressat for afgørelsen, men ved en fejl ikke er det. Bestemmelsen risikerer i praksis at kunne give anledning til kritik fra f.eks. Folketingets Ombudsmand.

Overskriften til kapitel 13 b er ”Klage, hvor skatteankeforvaltningen træffer afgørelse”. Dette kapitel indeholder kun § 35 h:

”.....
§ 35 h. Skatteankeforvaltningen kan uanset klagens formulering foretage afledte ændringer.
Stk. 2. I sager om vurdering af fast ejendom kan skatteankeforvaltningen besigtige den pågældende ejendom. Skatteankeforvaltningen kan tillige tilkalde sagkyndige til at yde bistand i sager om vurdering af fast ejendom.
Stk. 3. I sager omfattet af § 7, stk. 1, kan skatteankeforvaltningen indkalde et køretøj til besigtigelse, hvis det findes nødvendigt.
.....”

Umiddelbart forekommer overskriften ikke helt dækkende for § 35 h, stk. 2 og 3. I disse bestemmelser synes der snarere at være tale om, at skatteankeforvaltningen fungerer som sekretariat for ankenævn/Landsskatteretten.

I lovforslagets § 1, nr. 56, er medtaget en ny regulering af kompetencen til at meddele tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse til syn og skøn:

”.....
Stk. 3. Skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet kan bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i en sag for myndigheden, skal godtgøres fuldt ud.
Stk. 4. Afgørelse af, om udgifter omfattet af stk. 3 skal godtgøres fuldt ud, træffes af
1) told- og skatteforvaltningen som sekretariat for Skatterådet, eller
2) skatteankeforvaltningen, herunder som sekretariat for Landsskatteretten eller skatteankenævnet.
.....”

Af bemærkningerne til § 1, nr. 56, fremgår følgende:

”.....

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3, kan skatteankenævnet, Landsskatteretten eller Skatterådet bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i en sag, der skal afgøres af myndigheden, skal godtgøres fuldt ud. Afgørelse herom kan træffes af:

- 1) retspræsidenten, en retsformand eller en kontorchef i Landsskatteretten,
- 2) SKAT som sekretariat for Skatterådet eller skatteankenævnet.

Det foreslås at opdele bestemmelsen i to stykker.

I det foreslåede stk. 3 foreslås det, at skatteankeforvaltningen kan træffe afgørelse om omkostningsgodtgørelse i forbindelse med syn og skøn i sager, der skal afgøres af skatteankeforvaltningen, ligesom skatteankenævnene, Landsskatteretten og Skatterådet kan træffe sådanne afgørelser i sager, der skal afgøres af disse myndigheder. Ændringen skyldes den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 51, hvorefter adgangen til at kræve syn og skøn udvides til også at gælde for sager, der skal afgøres af skatteankeforvaltningen. Syn og skøn i disse sager er i dag omfattet af muligheden for omkostningsgodtgørelse i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3. Forslaget sikrer således, at der fortsat vil være mulighed for omkostningsgodtgørelse, selv om sagerne med lovforslaget overføres til skatteankeforvaltningen.

I det foreslåedes stk. 4 foreslås det at ændre reglerne om, hvem der for de pågældende myndigheder kan træffe afgørelse om omkostningsdækning i sager om syn og skøn. Det foreslås således, at afgørelsen træffes af SKAT som sekretariat for Skatterådet og af skatteankeforvaltningen dels som sekretariat for Landsskatteretten eller skatteankenævnene, dels i sager, hvor det er skatteankeforvaltningen selv, der skal træffe afgørelse i den pågældende klagesag. Formålet hermed er at skabe en ensartet regel om, at det er sekretariatet, der træffer afgørelsen om omkostningsgodtgørelse, når sekretariatet er en anden end den myndighed, der skal træffe afgørelse i selve klagesagen.

.....”

Med den foreslåede bestemmelse ændres ganske meget på kompetencen til at meddele tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse til udgifter til syn og skøn. I den nugældende skatteforvaltningslovs § 52, stk. 3, er kompetencen som udgangspunkt rådets, nævnets eller rettens egen kompetence, men bestemmelsen indeholder en mulighed for delegation af kompetencen. Efter forslaget § 1, nr. 56 erstattes denne model med en originær kompetence hos skatteankeforvaltningen som sekretariat for de øvrige myndigheder (på nær Skatterådet, hvor told- og skatteforvaltningen fungerer som sekretariat for rådet).

Der gøres opmærksom på, at det i det supplerende høringsskema anførte herom – foranlediget af høringssvar fra Videntretet for Landbrug – ikke er ganske korrekt. I det supplerende høringsskema er således angivet, at det også i dag kun er sekretariatet for ankenævn eller Landsskatterettens sekretariat, der træffer afgørelse om fuld omkostningsgodtgørelse til udgifter til syn og skøn, der vil blive afholdt. Det er ikke en helt dækkende beskrivelse af situationen i dag. Det er korrekt, at der for ankenævnene findes en sådan delegationsmulighed, men der er ikke tale om, at kompetencen originært er tillagt sekretariatet. I praksis træffer selve ankenævnet ikke sjældent afgørelse om spørgsmålet. I øvrigt findes i forretningsordenen for ankenævn en yderligere delegationsbestemmelse fra nævnet til formanden vedrørende dette spørgsmål. For

Landsskatterettens vedkommende er det ikke rettens sekretariat, der træffer afgørelse om spørgsmålet. Det er derimod i første omgang den førstevoterende i sagen. Selve retten kan også ved voteringen i sagen i øvrigt træffe afgørelse om spørgsmålet.

Lovforslagets § 1, nr. 61, justerer på formuleringen af § 55, stk. 2, om godtgørelsesberettigede sagstyper:

”.....

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, nr. 2, gælder dog ikke sager vedrørende told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager, og sager om registrering af køretøjer, når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.

.....”

Af de almindelige bemærkninger afsnit 3.6.1 om gældende ret fremgår blandt andet følgende:

”.....

Om klagebehandling i Landsskatteretten gælder særligt, at der ydes omkostningsgodtgørelse i alle sager, bortset fra inddrivelsessager og bortset fra kontorsager, der drejer sig om told, afgift, arbejdsgiverkontrol og registrering af køretøjer. Dog kan der ydes omkostningsgodtgørelse i kontorsager, der drejer sig om hæftelse i arbejdsgiverkontrollsager.

.....”

Af bemærkningerne til § 1, nr. 61, fremgår følgende om gældende ret:

”.....

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 2, kan der ikke opnås omkostningsgodtgørelse i sager, der påklages til Landsskatteretten vedrørende told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager (sager om, hvem der hæfter for en skat eller en afgift), når de pågældende sager er gjort til såkaldte kontorsager. Der kan endvidere ikke opnås omkostningsgodtgørelse i sager om registrering af køretøjer, der er gjort til såkaldte kontorsager.

.....”

Beskrivelsen af gældende ret i de almindelige bemærkninger afsnit 3.6.1 for så vidt angår undtagelsen til undtagelsen vedrørende hæftelse i arbejdsgiverkontrol er klar og dækkende. Bemærkningerne til § 1, nr. 61, er modsat ikke så klar på dette punkt. Specielt parentesens – og heri særligt referencen til afgift – kan skabe uklarhed om, hvorvidt hæftelsessager mere generelt er omfattet af undtagelsen til undtagelsen, og dermed er omkostningsgodtgørelsesberettigede. Det er næppe hensigtsmæssigt, herunder særlig henset til den foreliggende praksis herom og videre prøvelse af dette spørgsmål ved domstolene.